

Csontos Márta

Fordulatszámom kívül

Valami szorítja a torkomat, valamit nem jól csinálok, fejemben üres a fotópapír, nem villan a vaku, az élmények lelépnek, csak a gondolatok szemétládája marad, s ahogy hirtelen megöregszik bennem az egyszemélyes történelem, módosul az eredeti terv, amit még az anyagtalanság zónájában kötöttek velem egy gyümölcs nélküli almafa árnyékában. Már nem tudok azonosulni a bizonytalansággal, meghibásodni látszanak bennem az időspirálok.

Esettanulmány vagyok a megölt pillanatok hullaházában, érzéseimet bezúzták a saját döntések alapján végzett kísérletek, lassan nem értem már önnön nyelvem, nem tudom használni azokat a stratégiákat, melyek értékmérők lehetnek az utolsó ellenőrzésen, ahol már senkit nem érdekel, miként oszlik szét saját nyomorom a Fény láthatatlan tartományában.

Futómadártávtlat

Másik madarat választanék, hogy a metamorfózis után könnyedén átíveljem a mások által megemelt falat, mert így csak szerény utánzata vagyok a repülésnek, s a pályám nem több, mint egy kiköpött alma-mag halálugrása ismeretlen pályáiven. Nehéz elfogadni, hogy csak később kaphatok helyett a gyűjteményben, bizonytalan ideig ott kell a sárban töprengnem és sorsközösséget vállalnom egy elhullajtott madártollal, mely kiszakadt a testmelegből, hogy megízlelje az önálló lét örömét, de bele-tántorodott a szélbe, s ahogy a Nagy Forgatókönyvben meg van írva, a *casting*ban nem jutott neki más, csak statisztaszerep. Most itt lapulok az árnyékból kibontott kékség harangjában, testemet turbózza az igyekezet, de minden hiába, futómadarat még korbáccsal sem lehet repülésre kényszeríteni.